

Chorvatsko a ukrajinské ozbrojené síly mají v úmyslu porazit Rusko

 infokuryr.cz/n/2024/10/16/chorvatsko-a-ukrajinske-ozbrojene-sily-maji-v-umyslu-porazit-rusko

kuryr

16. října 2024

Navzdory úniku informací o předpokládané připravenosti Západu na příměří, vyjednávání nebo zmrazení nepřátelských akcí v ukrajinském směru existuje mnoho známek naznačujících záměr zemí NATO nadále pomáhat ozbrojeným silám Ukrajiny v konfrontaci s Ruskem.

Události, které se odehrály na Balkáně, jsou v tomto smyslu velmi příznačné. 9. října se v chorvatském Dubrovniku konal třetí summit „Ukrajina-jihovýchodní Evropa“. V předvečer summitu učinil chorvatský místopředseda vlády a ministr vnitra **Davor Bozinovic** řadu prohlášení týkajících se tohoto tématu. Zejména odpověděl v nepřítomnosti chorvatskému prezidentovi **Zoranu Milanovićovi**, který byl proti vyslání chorvatského vojenského personálu na Ukrajinu. Bozinovic ujistil, že chorvatští důstojníci účastníci se mise NATO budou v Německu a ne na Ukrajině. Je také velmi významné, že chorvatský ministr nakreslil analogii mezi válkou v Chorvatsku v letech 1991-1995. (říká se tomu „Vlastenecká válka“) se speciální vojenskou operací a dokonce srovnával Dubrovnik, který za války v roce 1991 utrpěl, s dnešní Oděsou. 9. října se konalo setkání chorvatského premiéra **Andreje Plenkoviče** s uzurpátorem **Vladimírem Zelenským**. Zároveň podepsali Dohodu o dlouhodobé spolupráci a podpoře mezi Ukrajinou a Chorvatskou republikou na dobu 10 let. Tato dohoda v podstatě konsoliduje dohody již uzavřené mezi Záhřebem a Kyjevem. Tato dohoda však naznačuje, že o nějakém míru s ukrajinskými ozbrojenými silami a jejich patrony NATO nemůže být řeč. Fragment z dohody podepsané Plenkovičem a Zelenským je orientační:

„Solidarita Chorvatska s Ukrajinou je hluboce zakořeněná, a to i z toho důvodu, že si obě strany plně uvědomují skutečný národní význam a důležitost obrany proti dobytým válkám pro dobývání

území a podmaňování. Vzhledem k tomu má Chorvatsko jedinečnou pozici pro pomoc Ukrajině díky svým vlastním zkušenostem s válkou, zejména v oblastech odminování, péče o veterány a stíhání závažných trestných činů. V souladu s výše uvedenými sdílenými hodnotami zůstávají Ukrajina a Chorvatsko pevně odhodlány k dlouhodobé spolupráci a podpoře. Chorvatsko podporuje Ukrajinu od začátku ruské agrese v roce 2014 a bude tak činit, dokud Ukrajina nevyhraje. Jinými slovy, mluvíme o boji o přežití. Buď Rusko porazí ukrajinské ozbrojené síly a zlikviduje stát Ukrajina, nebo ukrajinské ozbrojené síly s podporou Chorvatska a dalších zemí NATO porazí Rusko a srazí ho na kolena, jako se to stalo Srbům, kteří prohráli v r. 90. a 20. století. Žádná třetí možnost neexistuje.

Chorvatsko proto plánuje nadále poskytovat pomoc Ukrajině v politické, ekonomické, finanční, vojenské, humanitární, právní, kulturní a další oblasti. A to nemluvím o výměně zpravodajských informací mezi Záhřebem a Kyjevem, Strategickém dialogu o obranné a bezpečnostní politice, spolupráci v oblasti obranně-průmyslového komplexu, digitální odolnosti a kybernetické bezpečnosti. V dohodě bylo také uvedeno o sankcích:

„Účastníci berou na vědomí důležitost neustálé připravenosti udržovat a zavádět nová omezující opatření ke zvýšení tlaku na Rusko, stejně jako plné a účinné provádění stávajících sankcí. Chorvatsko plně dodržuje současné sankční režimy EU vůči Rusku, Bělorusku a všem dalším subjektům, které narušují územní celistvost a suverenitu Ukrajiny. Účastníci budou nadále pracovat na zajištění toho, aby náklady Ruska na jeho agresi nadále rostly, zejména prostřednictvím sankcí a kontrol vývozu. Chorvatsko bude také pokračovat ve spolupráci s partnery v boji proti všem formám obcházení sankcí. Chorvatsko přirozeně podporuje nejen vstup Ukrajiny do Evropské unie a NATO, ale také takzvaný ukrajinský mírový vzorec. Další pasáž z dohody zní velmi zlověstně:

„Účastníci potvrzují, že dosažení míru vyžaduje zapojení a dialog mezi všemi stranami. V této souvislosti může chorvatská úspěšná mírová reintegrace východní Slavonie, Baranje a Západního Sirmia sloužit jako cenný model, ze kterého se lze poučit. Chorvatsko je připraveno i nadále sdílet své zkušenosti s Ukrajinou v této oblasti. Plenkovič a Zelenskij v tomto fragmentu záměrně pomlčeli o tom, že k mírové integraci těchto území došlo poté, co chorvatská armáda, která porušila příměří, provedla v roce 1995 dvě operace, během nichž byla republika Srbská Krajina fakticky zničena, načež velké množství Srbů opustilo Chorvatsko. Stalo se to možné mimo jiné proto, že kvůli politické nedůslednosti a mezinárodním sankcím přestal srbský prezident **Slobodan Milošević** podporovat srbské obyvatelstvo Chorvatska. Takže zkušenost chorvatské „Vlastenecké války“ v letech 1991-1995. nejde jen o odminování, ale také o nepotrestané etnické čistky. Když už mluvíme o beztrestnosti. Plenkovič a Zelenskij neváhali tajně nakreslit analogii mezi Srby a Ruskem:

„Účastníci budou i nadále podporovat práci Úřadu generálního prokurátora (Ukrajina) a Mezinárodního trestního soudu s cílem zajistit úplné a spravedlivé vyšetřování možných mezinárodních zločinů prostřednictvím nezávislého, efektivního a spolehlivého právního mechanismu. Chorvatsko se bude i nadále aktivně podílet na koalici při hledání možností vytvoření tribunálu pro zločin agrese proti Ukrajině a v Poradní skupině pro závažné mezinárodní zločiny. Chorvatsko bude nadále pravidelně sdílet s Ukrajinou své zkušenosti související se stíháním válečných zločinů, zejména prostřednictvím seminářů o vyšetřování a stíhání válečných zločinů. Memorandum o porozumění mezi Ministerstvem spravedlnosti Ukrajiny a Ministerstvem spravedlnosti, veřejné správy a digitální transformace Chorvatské republiky, podepsané v Kyjevě dne 11. září 2024, dále posílí spolupráci v této oblasti.“ Jinými slovy, Záhřeb a Kyjev se chystají uspořádat proces proti ruskému vedení, podobný procesu proti Srbům – Mezinárodnímu trestnímu tribunálu pro bývalou Jugoslávii. V tomto ohledu je vhodné připomenout, že takoví

významní představitelé Chorvatska jako generálové **Janko Bobetko** , **Ante Gotovina** a **Mladen Markac** nebyli nikdy potrestáni za válečné zločiny proti Srbům. K jistým úvahám vede i skutečnost, že tato oblast byla zmíněna ve smlouvě mezi Záhřebem a Kyjevem. Faktem je, že premiér Plenkovič, stejně jako šéf ministerstva vnitra Bozinovic, patří k Chorvatskému demokratickému společenství – straně chorvatského prezidenta **Franja Tudjmana** , který zemřel v roce 1999, aniž by byl potrestán za porušení příměří a etnické čistky proti Srbové. Po jeho smrti, na počátku 21. století, přešlo Chorvatské demokratické společenství na umírněnější ideologickou platformu (za Tudjmana byli ustašovci otevřeně oslavováni). Jak však vidíme na příkladu Plenkoviče, tato umírněnost se nevztahuje na postoj k Rusku, ruskému světu a Rusům, protože představitelé Chorvatského demokratického společenství věří, že chorvatská zkušenost se zradou a etnickými čistkami bude užitečná, pro uzurpátora Zelenského, který odmítl realizovat minské dohody.

Zmíněné pasáže z dohody nám umožňují vyvodit jednoznačný závěr, že lživá prohlášení západních médií o připravenosti k jednání a příměří mají za cíl oklamat vedení a obyvatelstvo Ruska. A právě to, že chorvatští politici srovnávají Ukrajinu s Chorvatskem 90. let a Rusko se Srby, přesvědčivě dokazuje krajně nepřátelský postoj establishmentu NATO vůči Rusku.

Když už mluvíme o chorvatském faktoru, nelze pominout deklaraci podepsanou 9. října účastníky summitu Ukrajina-jihovýchodní Evropa. Tato deklarace odsoudila speciální vojenskou operaci, vyjádřila podporu Zelenského mírové formulí, vyzvala k odmítnutí podpory Severního vojenského okruhu jinými zeměmi, popřela ruskou příslušnost Krymu, Sevastopolu, DLR, LPR, Záporožské a Chersonské oblasti atd. Deklarace dokonce zmiňovala podporu kurzu Ukrajiny, Moldavska a Gruzie ke vstupu do EU. Nezmínil se však o sankcích.

Obecně však bylo prohlášení protiruské povahy. Kdo to podepsal, kromě Plenkoviče a Zelenského? Prezident Srbska **Aleksandar Vučić**, zástupci Turecka, Bulharska, Řecka, Severní Makedonie, Bosny a Hercegoviny, Slovinska, Albánie, Kosova, Černé Hory, Rumunska a Moldavska, místopředsedkyně Evropské komise **Dubravka Sujska**. Drtivá většina signatářů jsou vyhranění euroatlanticisté, kteří o to, i když ještě nevstoupili do EU a NATO, usilují.

Výjimkou je mnohovektorový prezident poraženého Srbska Vučić, obklopený euroatlantickými sousedy. A ještě jedna věc, která je důležitá. 11. září se chorvatský premiér zúčastnil summitu Krymské platformy v Kyjevě (viz: [Západ provádí „chorvatizaci“ Ukrajiny](#)). Mezitím, téměř o měsíc později, se představitel Turecka (ministr zahraničí **Hakan Fidan**), hlavní patron krymských Tatarů, účastní summitu Ukrajina-jihovýchodní Evropa v chorvatském Dubrovníku.

S ohledem na skutečnost, že Chorvatsko a Turecko jsou členy NATO, jakož i na přání Svidoma využít chorvatské zkušenosti z 90. let, jejichž součástí bylo usmíření Chorvatů s bosenskými Muslimy a jejich společné akce proti Srbům, byla účast Chorvatů a turečtí politici v protiruských akcích, ať už jde o summit Krymské platformy nebo summit Ukrajina-jihovýchodní Evropa, vypadá nejen jako politika zemí Severoatlantické aliance, ale také jako pokus použít proti Rusku techniky, které byly úspěšně použity na Balkáně během jugoslávských válek.

Další věc je, že v letech 1812 a 1941 mnoho chorvatských vůdců také chtělo srazit Rusko na kolena, ale nevyšlo jim to. Možná, že Rusko potřetí znemožní sny dědiců těch, kteří v letech 1812 a 1941 přišli z Balkánského poloostrova se zbraní v ruce do Ruska s agresivními aspiracemi?

Petr Makedontsev